

Arrest

nr. 140 463 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 16 januari 2015 om 10.23 uur heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op arrest nr. 136 517 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2015 waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 136 517 van 16 januari 2015 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 6 februari 2015 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Op 16 januari 2015 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 16 december 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinq*ues), op 16 januari 2015 door de verzoekende partij ingediend, bij arrest nr. 136 517 verworpen.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

1.4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, *Raad van State. Het procesverloop*, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens sinds 16 december 2014, ingevolge een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis), werd vastgehouden zodat de verzoekende partij diende te weten dat een repatriëring nakend was. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Uit het arrest van de Raad met nr. 136 517 van 16 januari 2015 blijkt dat de verzoekende partij beschikte over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Door op 16 januari 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen een beslissing van 16 december 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, was de vernoemde vordering manifest laattijdig.

Bovendien kan worden vastgesteld dat de raadsman van de verzoekende partij niet diligent heeft opgetreden nu hij de manifest laattijdige en aldus onontvankelijke vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indiende op 16 januari 2015 om 10.23 uur, aldus twee uur en zeven minuten voor de geplande repatriëring. Zoals blijkt uit de stukken overgemaakt door de verwerende partij werd de repatriëring gepland op 16 januari 2015 om 12.30 uur. Uit de door de verwerende partij overgemaakte stukken blijkt dat deze repatriëringspoging op 14 januari 2015 kenbaar werd gemaakt aan de raadsheer van de verzoekende partij. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de voornoemde repatriëringspoging reeds een tweede poging betrof daar de repatriëringspoging op 10 januari 2015 mislukt was wegens verzet. Deze voorziene repatriëringspoging werd op 6 januari 2015 meegedeeld aan de raadsheer van de verzoekende partij.

Voorts merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsheer van de verzoekende partij betreffende de vasthouding een verzoekschrift heeft neergelegd ter griffie van de Raadkamer op 17 december 2014, waarbij het verzoekschrift werd opgesteld in zeer gelijkaardige bewoordingen als het verzoekschrift dat werd opgesteld om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 16 januari 2015 in te dienen bij de Raad tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 16 december 2014.

Een dergelijke handelwijze, waarbij een manifest laattijdige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk wordt ingediend iets meer dan twee uur voor een tweede geplande repatriëringspoging, verstoort ernstig en nodeloos de organisatie van de Raad, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij door deze handelwijze een misbruik heeft gemaakt van de procedure. De handelwijze van de verzoekende partij kan niet anders geïnterpreteerd worden dan het beogen van het voorkomen van een repatriëring. Dergelijke houding is dilatoir. Er is sprake van ernstig misbruik van procedure.

1.6. De verzoekende partij is ter terechtzitting van 6 februari 2015 niet verschenen, noch was zij vertegenwoordigd. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van de verzoekende partij – of nog, haar vertegenwoordiging – ter terechtzitting, noch op het Belgische grondgebied. Een dergelijke boete kan de verzoekende partij worden opgelegd in geval van terugkeer naar België. Het zou immers indruisen tegen de geest van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 39/73-1 werd ingevoerd in de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij zou kunnen ontsnappen aan de financiële sanctie louter door niet te verschijnen of niet vertegenwoordigd te zijn op terechtzitting (cf. RvS 17 maart 2003, nr. 117.111)

1.7. De verwerende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

1.8. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen. Daar het in deze geen zaak betrof die een dermate juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad, past het *in casu* een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 euro wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER